

Martin Filip

TÁTOVY HISTORKY

aneb

Můžeš prosím
vykoupat děti?

mladá fronta

Tátovy historky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

MLADÁ FRONTA

Martin Filip
Tátovy historky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TÁTOVY HISTORKY

Martin Filip

TÁTOVY HISTORKY

aneb

Můžeš prosím
vykoupat děti?

mladá fronta

*Věnováno Min Jee, Henim a Hesolovi,
spoluautorům toho skutečného příběhu*

*A také všem velkým a malým tvůrcům,
kteří den co den píší své vlastní kapitoly.*

Text © Martin Filip, 2026

Illustrations © Aliona Šašková, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-204-6664-8

ISBN e-knihy 978-80-204-6665-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-204-6673-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-204-6674-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

PROLOG

Znělo to jako tři hlučná glissanda přerušená dvěma krátkými neslyšnými skoky. Burácení? Spíš ochraptělé vrčení. Dvóóójkáááá, tróóójkáááá, čtyřkáááááá. Každý z těch frekvenčních skluzů začal o něco níž než předchozí a o něco níž taky končil. Prodlevy byly kratoučké. Jen aby mohly pracovat široké nohy v plážových žabkách velikosti 47 – pustit plyn, sešlápnout spojku. A v souhře s nimi zkušená ruka na řadicí páce – raz, dva, ve dvou krocích přeřadit do vyšší polohy. Kdyby měl posluchač téhle produkce možnost posadit se přímo vedle hudebníka, poznal by, že v těch tichých skocích motor neutichá, ale padá do poloh nejhlubších, a než se rozezbuzí další drásavou frekvencí, ozve se nemístné vypísknutí. Uíí-a! To když chlupatá pravačka sevře fialovou gumovou kačenku na konci řadicí páky.

Kupátko vyjelo kopec od mostu k hasičárně, předjelo dvoučlennou posádku na obecním traktůrku a před retardérem zapískalo brzdami i pneumatikami. Přehouplo se přes zpomalovací práh tak náhle, že se řidič zabořil hlavou

do bězového polstrování, spadl zpět na sedačku a auto ho ještě jednou dvakrát konejšivě pohoupalo. Přeradil, přišlápl plyn a rozjel další glissando. Pak si ale všiml odbočky mezi přerostlými tisy a rychle strhl volant doleva, za což si vysloužil troubení od auta z protisměru. Vjel na prašnou cestu někdejšího družstevního dvora, šterk zapraskal pod koly a zachřel, když auto přibrzdilo v mírném smyku. Přibrzdilo, ale ne včas. „U tří mydlin!“ zaklel řidič. Levé přední kolo spadlo do kaňonu, který prostředkem cesty vymlely srpnové deště. „No to mě vomej!“

Večerní slunce babího léta poslalo po šikmém zadním okně auta odlesk přímo do očí chlapům na traktúrku, kteří už také dorachtali přes retardér. Karoserie v barvě lila na ně hrdě pomrkala. Řidič zapískal kačenkou, auto zahrabalo zadními koly, vyhouplo se z díry a vydalo po cestě nahoru. Přestože se prodíralo prachem, vypadalo to, že od kol odlétávají bubliny. Hrnuly se po přední kapotě, přelévaly po předních i zadních dveřích, mýjely mřížku větracího systému vzadu na boku vozu a snad i odlétávaly za krátkou kapotou motoru a zůstávaly ve vzduchu jako kondenzační čára za letadlem.

U MÝDLÁRNY

Že vy se musíte postavit vždycky tam, kde potřebuju pro-
„jít!“ mružel Ostrovský, zatímco balancoval s velkou krab-
bicí v náruči. Třicátá šestá. Mezi kartonovými krabicemi od
banánů, dřevěnými přepravkami od rajčat, krabicemi od poš-
tovních balíků, od bot, počítačů, mandarinek i vzpomínek,
to byla třicátá šestá a opět těžká krabice. Tomík právě v rohu
uzoučké vstupní chodby objevil dřívko, které se nejspíše odští-
plo od starých dveří, a rázem to pro něj byla ta nejzajímavější
hračka na planetě. S takovou je potřeba si hrát právě teď a tady
ve vstupních dveřích do úzké chodby, kde seděla Ela na zemi
a trénovala svůj nový objev: smyčku na tkaničce od boty. Zava-
zovala ji takovým zvláštním způsobem, jiným, než ji Ostrovský
učil. V čem to bylo jiné, nevěděl. Snad tím, že to byl způsob
levoruký.

„Nevím, jak se sem do té maličké chodby vejdem. Po-
každé, když půjdeme všichni ven, nebo se vrátíme domů...“
přemýšlel nahlas, když se mu podařilo krabicí pronést za děti,
se žuchnutím spustit za práh do kuchyně a nohou ji odstrčit

po podlaze dál, někam za roh. Ostrovský už byl zase nerudný a stěžoval si. Ale přitom byl rád. Byl tak rád! V novém domě. A na vesnici!

To jeho paní nebyla až tak ráda. Za prvé, ten dům nebyl vůbec nový. A za druhé byl na vesnici. Zatímco jeho paní... Teď asi předpokládáte, že maminka Ely a Tomíka byla z města. Tak to ale není. Maminka Ely a Tomíka byla z města... Opravdu to tak není! Z města tak velikého, že by se tam vešli všichni lidi z tátovy země.

Aspoň tak to táta Ostrovský popisoval dětem, když na to přišla řeč. A řeč na to přišla i teď.

„Táto, nevešli!“ odporovala Ela. „Vždyť už tam lidi jsou!“

„Pravda, a je jich tam stejně jako v celé téhle zemi,“ uznal Ostrovský.

„O dva víc,“ přidala se do hovoru maminka, která stála v bludišti ulic a uliček mezi krabicemi a vypadala docela ztraceně. Děti i táta se na ni podívali.

„Ještě tam je halmoni a haraboddži,“ řekla Mindži potichu, skoro pro sebe a otočila se, aby jí nebylo vidět do obličeje. Táta, Ela a Tomík ji ale slyšeli a taky věděli, co to znamená. Ještě tam je babička a děda.

Asi jsem nemusel před chvílí zmiňovat „za prvé, ten dům nebyl vůbec nový“. Protože, když napíšete za prvé, musíte napsat i za druhé a pak nejde v tom prvním pokračovat. Alespoň ne hned, až za chvíli... Třeba za takovouhle.

Ten dům nebyl vůbec nový. To ani náhodou. Byl to takový malý domek s jednou velkou místností v přízemí, která měla

být kuchyní i obývacím pokojem zároveň, a se zatočeným dřevěným schodištěm do prvního patra, kde byly tři maličké pokoje, koupelna a záchod a dál nic. Vlastně ano, ještě tam byly dveře ve stropě. Ela už se ptala, na co jsou, ale táta ji od-
byl, že jí to ukáže později. A pak tam byla ta malá chodbička v přízemí a ta měla ještě dveře do úplně malé místnosti, kde to hučelo a která byla plná věcí, které tam nepatřily. Ele bylo jasné, že tam nepatří, protože, když ty dveře otevřela, vypad-
nul Tomíkův míč a ona předtím viděla, jak tam táta nacpal sekačku na trávu. Prý prozatím.

„Táto, proč to tam tak hučí?“ zeptala se Ela.

„Protože tam je topení, které ohřívá vodu a v zimě bude vytápět náš nový dům,“ odpověděl táta. „To není nový dům,“ řekla Mindži a sedla si na krabici třicátou šestou. Podlaha té velké místnosti, kde nebyl žádný nábytek, byla směrem od velkého okna vzadu až do poloviny místnosti úplně zaplněná věcmi, které tam táta, děda, kterého děti neoslovují harabod-
dži, a také tátův kamarád, kterého táta oslovuje Adame, na-
nosili. Bylo tam úplně všechno, co měli Ostrovští v bytě, ze kterého se právě odstěhovali. Třeba světlo z kuchyně. Nebo žluté boby, co se s nimi jezdí z kopce na sněhu, v místech, kde je kopec a sníh. Nebo židle. Nebo banánové krabice s knížkami, o kterých Ostrovský říkal, že jsou strašně těžké. Děti nevěděly, jestli myslí ty knížky, nebo ty krabice s knížka-
mi, protože pro jejich tátu byly těžké i ty knížky, když byly psané písmeny v mamčině jazyce. A to byl jiný jazyk než tátův jazyk. Přirozeně. Nemá snad každý člověk svůj jazyk?

A Mindži, jak si sedala na třicátou šestou krabici, řekla ještě jednu větu: „A není náš.“ Můžeme připomenout, že Ostrovský předtím řekl: „Topení, které ohřívá vodu a v zimě bude vytápět náš nový dům.“ A teď musel říct ještě: „To je sice pravda, zatím to není tak docela náš dům, protože ho koupila banka a my jí ho budeme splácet.“ A radostně dodal: „Ale pak bude náš!“

„Až bude tatínek dědeček,“ řekla na to Mindži.

„Táto, domy můžou mít jenom dědečkové?“ zeptal se Tomík.

„No vidíš Tomíku, to mne ani nenapadlo. Vlastně máš tak trochu pravdu. Domy můžou v některých případech vlastnit jenom dědečci.“

„V jakých případech?“ zeptala se Ela.

„V našem případě,“ řekla maminka.

„V našem případě a některých dalších,“ snažil se vysvětlit Ostrovský.

Děti se pak ještě ptaly, kdo je Banka, aby věděly, kdo to koupil jejich dům, který není jejich domem. Tomíka zajímalo, jestli Banka někdy přijde a bude tam s nimi bydlet. Ostrovský na to řekl, že se to taky může stát, ale že by tam pak Banka bydlela spíš sama. Pak samozřejmě Elu a Tomíka napadlo, kde by bydleli oni s mámou a tátou, ale Ostrovský na to neměl žádnou vtipnou odpověď, která by se dala napsat do knížky. Do té knížky, jejíž první kapitola má název *U Mýdlárny*. Kapitola končí a vy vůbec nevíte, proč se tak jmenovala.

Je to proto, že ten malý žlutý dům stojí v ulici U Mýdlárny. A ta ulice se tak jmenuje proto, že v ní stojí mýdlárna. A v mýdlárně se vyrábějí mýdla. A to je docela dobrá náhoda.

SAMÁ PRÁCE

Mindži hrozně vadilo, že je ta veliká místnost od zadního okna až do poloviny po podlaze zaplněná věcmi. Ta místnost, která má být obývánkem i kuchyní zároveň. Ostrovský, když byl doma, některou z těch věcí vzal a někam ji nesl, a když byla přidělavací, tak ji přidělal, a když byla rozbalovací, tak ji rozbalil a to, co tam bylo k rozbalení, narovnal třeba do knihovny, kterou předtím celý den sestavoval a kterou po částech našel taky mezi těmi věcmi na podlaze.

Ele s Tomíkem se ty věci rozházené po podlaze hrozně líbily. Byla to skvělá prolézačka a hračkárna zároveň, ale to jejich mamince vadilo taky. Třeba se zlobila, když si Tomík hrál s kladivem nebo s žárovkou nebo s obojím najednou. A taky stále chtěla, aby Ostrovský mezi těmi věcmi něco našel, třeba sběračku. To dělal, ale přitom našel vždycky ještě nějakou přidělavací věc, kterou s nadšením nesl pokaždé do jiného kouta jejich nového domu a začal proměřovat, jak tam sedne. Jenomže většina toho přidělavání končila tím, že Mindži řekla: „Zlato můj, můžeš vyčistit dětem zuby?“ nebo „Můžeš

něco uvařit k večeři?“ nebo „Lásko můj, vykoupej prosím děti.“ A to byl pak úplný konec veškerého přidělování, protože koupání strašlivě dlouho trvá, a to nejen proto, že mu předchází tisíceré přemlouvání dětí, aby šly.

Koupání je složitý proces, svázaný velmi přísnými pravidly, jako třeba tím, že se malým dětem nesmějí namáčet uši nebo oči do vody, natož aby se do očí dostala pěna. Musí se používat speciální šampony, kterých je celá řada a každý je určený na jinou část těla, koupání se musí provádět při přesné teplotě vzduchu a vody, čas v koupelně se nesmí natahovat, ani příliš zkracovat a obzvláště složité je následné sušení vlasů, zejména zacházení s fénem, u kterého je potřeba s jistou posloupností, kterou si Ostrovský představoval jako dvě propletené sinusoidy, postupně měnit teplotu i sílu foukaného vzduchu.

Rozumíme si, že taková pravidla Ostrovského učila jeho Mindži.

A úplná pohroma pro přidělovače věcí je skutečnost, že koupání je jen začátek dlouhého řetězce úkonů, do kterého po sušení a fénování patří ještě stříhání nehtů, čištění uší, čištění zoubků, čůrání, čtení, uspávání... Člověk, který chtěl v šest hodin večer něco přišroubovat, vypadne z takového procesu mžourající v devět třicet. To je v době, kdy nesmí dělat hluk. Je snad jasné, že si předtím nestihl pro ono šroubování vyvrtat díry do zdi.

Ostrovský jezdil do práce do hlavního města. Vyráběl tam noviny. Někdy noviny a někdy papíry, vyprávěla Ela jednou

ve školce, když byla ještě menší. To proto, že domů nosil jednak noviny, kterými pak s maminkou myli okna, nebo s nimi zatápěli v krbových kamnech, a jednak nosil z práce o mnoho užitečnější věc, a to byly á trojky z jedné strany potištěné podobně jako noviny a z druhé čistě bílé. A na tu bílou stranu Ela s Tomíkem kreslili a malovali a psali. A také si z těch listů papíru všelicos vystřihovali, a když měl být ve škole masopustní rej, malá Ela si z nich s pomocí izolepy úplně sama ušila šaty!

Popravdě, táta Ostrovský v práci tvořil noviny, které slouží hlavně ke čtení, ne k mytí oken nebo k zatápění, a na těch á trojkách si to jen zkoušel. Editoval texty, skládal je na stránku do kompozice s fotografiemi a dělal to většinou úplně celý den až do noci. Dokud se mu nepodařilo zaplnit jednu velikou stránku. Nebo spíše tři. A dokud je nezaplnil tak, aby se mu to líbilo.

Když se to povedlo, sbalil potištěné á trojky, vzal výtisk předchozího vydání a vyrazil domů. Většinou už byla noc, někdy pozdní odpoledne, někdy stihnul přijít o trochu dřív, ale to bylo bez těch á trojek.

Ela tušila, že na ty stránky její táta nedává jen tak leda-jaká písmenka nebo obrázky. Že musí existovat ještě někdo, kdo písmenka a obrázky tvoří. Možná proto trvá tátovi tak nemožně dlouho, než stránku zaplní. Přitom ona i Tomík to mají hned a potřebují další papír. Táta se s tím ale nějak piplá a pořád nejde a nejde.

Domů do jejich nového bydliště v Polednicích se Ostrovský vracíval většinou autobusem. A poledne už dávno nebylo. Od autobusové zastávky musel ještě dvacet minut šlapat pěšky do ulice U Mýdlárny.

Tak rodino, táta už jde. Autobus mizí za zatáčkou a jeho červená koncová světla září jen o něco méně než zapadající slunce za obzorem, ke kterému se světla vzdalují.

Ostrovský si hodil batoh na ramena a vydal se ostrou chůzí k domovu. Za těch dvacet minut šlapání se zdatelně sešelfilo. Když odbočil od obecního úřadu a procházel temným dvorem bývalého zemědělského družstva, kde nyní začínala ulice U Mýdlárny, ocitl se v úplné tmě. Pár svítících oken v horním patře bytovky ji nijak zvláště nenarušilo. Musel opatrně našlapovat, aby nespádl do některé z děr ve věčně rozbité silnici. Až o dvě stě metrů výš mu posvítla na cestu dvě velká zářící okna v přízemí mýdlárny.

A vida, někdo pracuje ještě déle než já, řekl si.

Pravé okno se zdatelně mlžilo. Za opocným sklem tušil nějaký pohyb. Zvědavost ho přitáhla blíž. Viděl, jak nějaká žena v bílém plášti otočená čelem k oknu míchá obří vařečkou růžovou hmotu ve velké dřevěné kádi. V líném víru, který s velkým úsilím vytváří vařečkou, se pomalu rozpouštějí bílé a temně rudé drobky. Paní z mýdlárny po chvíli přestala s mícháním a z jednoho sáčku do kádě doplnila bílé a z druhého sáčku nasypala tmavě červené vločky. Když položila sáček na stůl, narovнала se v zádech a otřela si rukávem pláště

čelo, mimoděk se podívala do okna a leknutím cukla. Bodejt' by ne, když na ni přes okno civěl cizí chlap.

Ostrovský s sebou ale také trhnul. Uvědomil si, že neslušně špehuje někoho při práci. Asi se zatvářil dost provinile, protože ta žena se na něj po chvíli docela mile usmála.